

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριτικοῦ δραχ. 7. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 11^{ος}

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 28 Αὐγούστου 1904

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.13
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 37

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Εἰς τὴν ΒΑΡΒΑΔΟΣ

Δύο ἡμερονύκτια ἐχρειάσθη ὁ «Γοργὸς» διὰ τὸν διάπλουον ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Λουκίαν ἕως τὴν Γεφυρόπολιν τῆς Βαρβάδος, ἃν καὶ ἡ ἀπόστασις δὲν ὑπερβαίνει τὰς 40 λεύγας. Ὁ ἄνεμος ἦτο ὀλίγος καὶ συχνὰ μετεβάλλετο δι' αὐτὸ τὸ πλοῖον δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κανονικὴν τὴν πορείαν του. Ἐλοξοδρόμησεν ἀρκετά. Τὸ ἀπόγευμα τῆς πρώτης ἡμέρας ἐξεργάγη θύελλα, με βροντὰς καὶ κεραυνούς, με χειμῶν ὥς βροχὴν, ὅπως συχνὰ συμβαίνει εἰς τὰς Ἀντίλλας. Ὁ «Γοργὸς» ἠναγκάσθη τότε νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ πέλαγος ἐπὶ τινος ὥρας. Κατόπιν με τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἡ κακοκαιρία ἔπαυσε, καὶ τὴν νύκτα, μ' ὅλην τὴν φουσκοθαλασσίαν, τὸ σκάφος ἠδυνήθη ν' ἀνακητῇ τὸν χαμῖνον δρόμον. Τὴν πρωΐαν τῆς 6 Σεπτεμβρίου εὗρίσκετο εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τῆς ἀποστάσεως, ἥτις χωρίζει τὰς δύο νήσους.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ πλοῦς ἐξετελέσθη ὑπὸ καλλιτέρας συνθήκας καὶ με καλὴν ὅπως δὴ ποτε ταχύτητα. Οὕτω πρὸς τὸ ἑσπέρας τὸ πλοῖον εὗρίσκετο ἔναντι τῆς Βαρβάδος.

Ἡ νῆσος αὕτῃ δὲν φαίνεται ἀπὸ πολὺ μακρὰν, ὅπως ἡ Μαρτινίκα. Εἶνε πολὺ χαμηλὴ, χωρὶς ἐξέχοντα ὑψώματα, φαίνεται δὲ ὅτι βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἔχει ἀναδύσῃ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Ὁ ὑψηλότερος γήλοφός της, ὁ Χίλλαμπυ, δὲν ὑπερβαίνει τὰ 350 μέτρα ὕψους.

Ἐπλευσε λοιπὸν ὁ Χάρρης Μάρκελ πρὸς δυσμάς, καὶ, ἐπειδὴ ἡ νῆσος δὲν ἀπεῖχε πλέον παρὰ δεκαπέντε μόλις μίλια, εὐκολον ἦτο νὰ φθάσῃ ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν

εἰς τὸν λιμένα. Ἐν τούτοις, διὰ νὰ μὴ ριψοκινδυνεύσῃ τὴν νύκτα ἀνάμεινα εἰς τὰς ὑφάλους, ἠλάττωσε τὴν ἱστιοροσίαν, ἀναμένων νὰ ἐξημερώσῃ διὰ νὰ εἰσπλεύσῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς Γεφυρόπολεως.

Τὴν ἐπιῦσαν, 7 Σεπτεμβρίου, ὁ «Γοργὸς» ἐβόνησε τὴν ἄγκυραν. Οἱ νεαροὶ θαλασσοπόροι ἐνόμιζαν κατ' ἀρχὰς ὅτι εἶχαν φθάσῃ εἰς κάποιον λιμένα τῆς Ἀγγλίας, τὴν Βίλφαστ ἢ τὴν Λίβερ-

πουλ' τόσον ἀγγλοπρεπὴς εἶνε ἡ ὄψις τῆς πόλεως! Νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ Μεγάλη Βρετανία τὴν ἐξαπέστειλεν ἐκεῖ εἰς λυόμενα τεμάχια, καὶ ὅτι τα ἔστησαν καὶ τὰ ἐβίδωσαν ἐκεῖ, ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνῃ!

Μόλις ἠγκυροβόλησεν ὁ «Γοργὸς», ἔσπευσε νὰ παρουσιασθῇ ἐπ' αὐτοῦ ἓνας κύριος, σεβερὸς καὶ τυπικώτατος τοὺς τρόπους, με μαῦρον ἐνδυμα καὶ ὑψηλὸν

πῖλον, καὶ νὰ διαβιβάσῃ εἰς τὸν πλοῖ-
αρχον καὶ τοὺς ἐπιβάτας τὰς προ-
ρήσεις τῆς κυρίας
Κητλεν Σέιμουρ.

Ὁ κύριος αὐτὸς ἦτο ὁ ἐπιστάτης τῆς, ὁ κ. Οὐέλ. Ὑπεκλίθη εὐσεβάστω, καὶ ὁ κ. Ὁρατιος Πάττερσων τῷ ἀπέδωκεν εὐχὴν ἥττον εὐσεβάστως τὴν ὑπόκλισιν. Ἀκολούθως, ἀφοῦ ἀντηλλάγησαν ὀλίγαι φράσεις, οἱ νεαροὶ ἀριστεῖς ἐξεδηλώσαν τὸν ζωηρὸν πόθον των, — νὰ γνωρίσουν τὴν περὶ γοδεύουσαν τῆς Νόρδιγκ-Χάουζ.

Εἰς τοῦτο ὁ κ. Οὐέλ ἀπήντησεν ὅτι, ἀποβιβαζόμενοι, οἱ μέλλοντες ξένοι τῆς κυρίας Σέιμουρ ἐπρόκειτο νὰ εὗρουν ἑτοιματὰ ἀμύξια, διὰ νὰ μεταβοῦν ἀμέσως εἰς τὴν ἑπαυλὴν τῆς. Προσέθετεν ὅτι τὰ δωμάτιά των ἦσαν ἑτοιμα ἐπίσης, καὶ ὅτι τὸ πρόγευμα εἶχεν ὁ-

«Ἡ κυρία Σέιμουρ τοὺς ὑπεδέχθη.» (Σελ. 290, στήλ. 6'.)

ρισθῇ διὰ τὰς ἐνδεκά· καὶ τέλος ὁ κ. Οὐέλ ἀπεσύρθη μετ' ἀξιοπρεπείας, τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν δεόντως ἐξετίμησεν ὁ κ. Πάτερσων.

Κατὰ τὰς δέκα, ὁ κ. Πάτερσων, μὲ ἀνεπιληπτον μαχύρην ἐνδυμναίν, καὶ οἱ νεαροὶ τοῦ σύντροφου, μὲ τὰς καθαριωτέρας στολάς των, ἦσαν ἐτοίμοι νὰ ἐξέλθουν εἰς τὴν ξηράν.

Ἡ πρώτη λέμβος τοῦ «Γοργού» τοὺς ἐπερίμενε. Ἐκταθέσαν πρῶτα εἰς αὐτὴν μερικὸς ταξειδιωτικὸς σάκκος καὶ ἐπειτα ἐκάθησαν εἰς τὴν πρύμνην τῆς. Ἡ λέμβος τοὺς ἀπεβίβασεν εἰς τὴν προκυμαίναν καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὸ πλοῖον.

Ὡς εἶχε προαναγγεῖλῃ ὁ κ. Οὐέλ, δύο ἀμὰξαι ἦσαν ἐκεῖ, μὲ τὸν ἀμὰξᾶν εἰς τὸ ἐδῶλιον, μὲ τὸν οἰκοδωρᾶντα παρὰ τὴν θυρίδα. Ὁ κ. Πάτερσων καὶ οἱ σύντροφοί του ἀνέβησαν ἀμέσως εἰς τὰς ἀμὰξας, αἱ ὁποῖαι ἀνεχώρησαν καλπαζόντων τῶν ἵππων, καὶ ἀφοῦ διέσχισαν τὰς παρὰ τὸν λιμένα ἐμπορικὰς ὁδοὺς, ἐφθασαν εἰς τὸ πρᾶστειον τῆς Φονταμπέλ.

Εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν ἐκεῖνο προάστειον κατοικοῦν οἱ πλούσιοι ἔμποροι τῆς Γεφυροπόλεως. Μεγαλοπρεπῆ μέγαρα καὶ πλουσιώτατοι ἐπαυλῆες εἶνε κτισμέναι ἐκεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δένδρων, καὶ ἐξ ὧν τῶν κατοικιδίων ἐκείνων, ἡ πολυτελεστέρη ἦτο ἀναντιρρήτως ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν κυρίαν Κῆτλεν Σέιμμουρ.

Εἶχεν ἀποφασισθῇ, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς των εἰς τὴν Βαρβάδος, κανεῖς νὰ μὴν ἐπανέλθῃ εἰς τὸ πλοῖον· δὲν ἐπρόκειτο λοιπὸν νὰ ἐπανίδουν τὸν Χάρην Μάρκελ παρὰ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀπόπλου.

Ἄλλο δὲν ἤθελε καὶ αὐτός! Ἄμὰ ἐπήγγαιναν οἱ ἐπιβάται τοῦ εἰς τὴν Νόρδιγκ-Χάουζ, κανεῖς ἐπισκέπτῃς δὲν θὰ ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸν «Γοργόν», καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ψευδοπλοίαρχος Πάξτων διέτρεχεν ὀλιγωτέρους κινδύνους ν' ἀναγνώρισθῃ.

Ἀφ' ἐτέρου ὅμως τὸν ἀνησυχούσεν ἡ παράτασις τῆς διαμονῆς του ἐκεῖ. Τὸ κανονισθῆν ὑπὸ τῆς κυρίας Σέιμμουρ πρόγραμμα εἶχε μὲν ὀρίσῃ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας διὰ τὰς λοιπὰς Ἀντίλλας, ἀλλὰ ποῶς ἐγνώριζε τί σκοποὺς εἶχεν αὐτὴ ἡ κυρία ὅσον ἀφορᾷ τὴν στάθμυσιν εἰς τὴν Βαρβάδος; Δὲν ἦτο ἀπίθανον νὰ μείνῃ ἐκεῖ καὶ μίαν καὶ δύο ἐβδομάδας ὁ «Γοργός», ἕως τὴν 20 Σεπτεμβρίου δηλαδὴ. Διότι καὶ τὸσον ἀργὰ ἂν ἐφευγν, ἡμποροῦσαν νὰ διαπλεύσουν τὸν Ὠκεανόν, ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐντὸς εἰκοσιπέντε ἡμερῶν περίπου, καὶ θὰ ἦσαν οἱ μαθηταὶ τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς εἰς τὰς τάξεις των κατὰ τὰ μέσα Ὀκτωβρίου, ὅτε ἤρχιζε τὸ σχολικὸν ἔτος.

Αὐτὰ ἐσκέπτοντο ὁ Χάρης Μάρκελ καὶ οἱ σύντροφοί του. Ἦτο δυνατόν, ἀφοῦ διέφυγον τὸς τοὺς τοὺς νινδύνους, ν' ἀλλάξῃ ἡ τύχη των, καὶ νὰ τὴν πάθουν ἀκριβῶς εἰς τὸ τέρας τοῦ ταξειδίου των; . . . Ὅπωςδὴποτε ὁ Χάρης Μάρκελ ἦτον ἀποφασισμένος νὰ ἔχῃ τὰ μάτια του τέσσαρα, — ν' ἀρνηθῇ οἰανδὴποτε πρόσκλησιν διὰ τὴν Νόρδιγκ-Χάουζ, καὶ νὰ μὴν ἀρίστη κανένα, οὔτε τὸν Μόρδεν οὔτε ἄλλον νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ εὕρῃ τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ μεθύσῃ εἰς τὰ καπηλεῖα τῆς Γεφυροπόλεως!

Θυμάσιον εἶνε ἐκεῖνο τὸ κτήμα τῆς Νόρδιγκ-Χάουζ. Ἡ ἐπαυλὶς ἐγείρεται ἐν τῷ μέσῳ κήπου σκιαζομένου ὑπὸ τῶν ὠριωτέρων δένδρων τῆς τροπικῆς ζώης. Ὀλόγυρα ἐκτείνονται φυτεῖαι ζαχαροκαλάμων, ἀγροὶ βέλαιος συνορεύοντες μὲ δάχη πρὸς τὰ βορειανατολικά. Οἱ βάλτοι καὶ τὰ ρυάκια τροφδοιοῦνται διαρκῶς ὑπὸ δροσερῶν ὑδάτων, ἂν καὶ ἡ ἀραίωσις τῶν παρθένων δασῶν ἐγίνεν αἰτία νὰ ἐλαττωθῇ αἱ βροχαὶ εἰς τὴν νῆτον. Ἐχεῖ ὅμως αὕτη μερικὰ ποτάμια, τὰ ὁποῖα τὴν πετίζουν, καὶ πολυάριθμα εἶνε τὰ πηγάδια τῆς ὅπου τὸ ὑδατοφόρον στρώμα εὐρίσκεται εἰς ἐλάχιστον βάθος.

Εἰς τὸν εὐρὺν πρόδομον τῆς ἐπαύλεως ἐκείνης ὠδήγησεν ὁ ἐπιστάτης τὸν κ. Πάτερσων καὶ τοὺς νέους, ἐνῶ οἱ μαῦροι ὑπηρεταὶ ἔπαιρναν τὰ πράγματα τῶν καὶ τὰ ἀνέβησαν εἰς τὰ δωμάτια, τὰ ὁποῖα εἶχαν ὀριθῇ δι' αὐτούς. Ἀκολούθως ὁ κ. Οὐέλ τοὺς εἰσηγάγεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἐπερίμεναν ἡ κυρία Κῆτλεν Σέιμμουρ.

Ἡ καλὴ αὐτὴ κυρία ἦτο ἐξῆντα δύο ἐτῶν, μὲ ἄσπρα μαλλιά καὶ γυλανὰ μάτια, μὲ συμπαθησάτην φυσιογνωμίαν, μὲ ὑψηλὸν ἀνάστημα, καὶ εἶχεν ἐπὶ τῆς τῶν τῶν ἀέρα καλωσύνης καὶ εὐγενείας, ὥστε ὁ κ. Ὁράτιος Πάτερσων δὲν παρέλειψε νὰ τὴν ἀποκαλέσῃ «θεερίδῃ, θεῶν ἀπο κάλλος ἔχουσαν» — ὡς λέγει ὁ Ὀμηρος. Ἡ κυρία Σέιμμουρ τοὺς ὑπεδέχθη ἐγκαρδιώτατα ὁλοῦς καὶ δὲν ἔκρυψε τὴν ὑπεράττην χαράν, τὴν ὅποیان ἡσθάνετο διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἀριστῶν τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ, ἐξ ὀνόματος τῶν συμμηθητῶν του, ἀπήντησε δι' εὐγλωττοῦ λογιδρίου, τὸ ὁποῖον κατέθελε τὴν κυρίαν Σέιμμουρ. Ἀνταπήντησεν ἡ κυρία αὐτὴ μὲ κολακευτικώτατα λόγια καὶ ἐδήλωσεν ὅτι οἱ ἐπιβάται τοῦ «Γοργού» θὰ ἔμειναν εἰς τὴν ἐπαυλὶν τῆς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς σταθμεύσεως εἰς τὴν Βαρβάδος.

Ὁ κ. Πάτερσων ἀπήντησεν, ὅτι αἱ ἐπιθυμίαι τῆς κυρίας Σέιμμουρ ἦσαν δι' αὐτοὺς διαταγαί, καὶ, ἐπειδὴ ἐκείνη ἐ-

τεινε τὴν δεξιάν, ὁ Μέντωρ τὴν ἡσπάζθη μὲ ἄπειρον σέβας.

Ἡ κυρία Κῆτλεν Σέιμμουρ, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Βαρβάδος, ἀνήκει εἰς πλοῦσιαι οἰκογένειαν ἣτις εἶχεν ἐγκατασταθῇ καὶ ἀποκτήσῃ ἀπέρχοντα κτήματα ἐκεῖ, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ιδρύσεως τῆς ἀποικίας. Ὁ διοικητῆς τῶν ἀγγλικῶν Ἀντιλλῶν, ὅστις ἔχει τὴν ἐδραν τοῦ εἰς τὴν Βαρβάδος, ἔτρεπεν ἄπειρον ὑπόληψιν πρὸς τὴν κυρίαν ἐκείνην, διότι ἦτο ἀγαθωτάτη, γενναϊώδης καὶ φιλόανθρωπος, οἱ δὲ πτωχοί, οἱ ἐπικαλούμενοι τὸ ἀνεξάντητον ἑλὸς τῆς, ποτὲ δὲν ἐφευγαν μὲ ἄδεια χεῖρα. . .

Τὸ πρόγευμα παρετέθη εἰς τὴν εὐρύχωρον αἴθουσαν τοῦ ἰσογαίου. Εἰς τὸ τραπέζι ἦσαν ἄφθονα τὰ πρῶτα τῆς νήσου, ψάρια καὶ κυνήγι καὶ ὀπωρικά, τὸσον πολυποικίλα ὅσον καὶ εὐχρημα, καὶ οἱ συνδαιτημόνες ἐτίμησαν τὰ παρτεθέντα φαγητὰ ὅπως ἔπρεπε.

Ἐμειναν ὅλοι τελειῶς εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν φιλοξενίαν τῆς κυρίας Σέιμμουρ, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἦτο ἐνθουσιασμένη βλέπουσα τριγύρω τῆς παρατεταγμένους τοὺς νεαροὺς ἐκείνους θαλασσοπόρους, τῶν ὁποίων τὰ πρόσωπα, μαυρισμένα ἀπὸ τὴν ἀλμύραν τῆς θαλασσίνης αὔρας, ἔλαμπαν ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ ὑγείαν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ προγεύματος, ὅταν ἔγινε λόγος διὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαμονῆς των εἰς τὴν Βαρβάδος:

— Φρονῶ, καλὰ μου παιδιά, ἀπήντησεν ἡ κυρία Σέιμμουρ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μείνετε ὀλιγώτερον ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρας. Σήμερον ἔχομεν 7 Σεπτεμβρίου· ἂν φύγετε λοιπὸν εἰς τὰς 22, εἶνε πιθανὸν ὅτι θὰ φθάσετε εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μετανοήσετε δι' ὅσον καιρὸν θὰ μείνετε ἐδῶ. . . Τί φρονεῖτε σεῖς, κύριε Πάτερσων, δι' αὐτὰς χρονολογίας που εἶπα;

— Κυρία, ἀπήντησεν ὁ κ. Πάτερσων προσκλινόμενος, αἱ ἡμέραι μας σὰς ἀνέχουν καὶ εἰμπορεῖτε νὰ τὰς διαθείσετε κατὰ τὴν διόυσιν σας.

— Λοιπὸν, μικροὶ μου φίλοι, ἂν δὲν ἤκουα παρὰ μόνον τὴν καρδίαν μου, δὲν θὰ σὺς ἄφιναν πλέον νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν Εὐρώπην! . . . Καὶ τί θὰ ἐλαγὲν ἡ σύζυγός σας, ἂν δὲν σας ἐβλεπε νὰ ἐπιστρέψετε, κύριε Πάτερσων;

— Ἐχω προβλέψῃ τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, ἀπήντησεν ὁ Μέντωρ. Μάλιστα, τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν, ἐξαφανιζόμενον τοῦ «Γοργού», ἤθελον παρέλθῃ ἐπὶ ὁλόκληρον χωρὶς νὰ γνωσθῇ ἂν ζῶ ἢ ἀπέθανεν. . .

— Ὡς αὐτὸ δὲν θὰ συμβῇ ποτέ! εἶπε μὲ πεποθησὶν ἡ κυρία Κῆτλεν Σέιμμουρ. . . Τὸ ταξειδί σας ἦτο λαμ-

πρὸν εἰς τὸν ἐρχομόν· τὸ ἴδιον θὰ εἶνε καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν. . . Ἐχετε πλοῖον πολὺ καλόν. . . καὶ ὁ πλοίαρχος Πάξτων εἶνε ἐξαιρετὸς ναυτικός. . .

— Β.δίκως, ἐπρόθεσεν ὁ κ. Πάτερσων, πάντοτε ἐκρίναμεν αὐτοὺς ἀξιωμακρίστους, διότι ἐτύχομεν κυβερνήτου τὸσον ἐπιδέξiou!

— Δὲν θὰ λησμονήσω αὐτὸ που λέτε, ἀπήντησεν ἡ κυρία Σέιμμουρ.

— Ἀλλ' οὔτε ἡμεῖς, εὐγενεστάτη κυρία, δὲν θὰ λησμονήσωμεν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡζιώθημεν νὰ σας καθυποβάλωμεν τὰ σέβας, τὴν ἡμέραν αὐτὴν, τὴν μεγάλην καὶ ἐπίσημον, τὴν ὠραιότεραν καὶ νοστιμωτέραν καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀνόστιμον ἡμέραν τοῦ πολυπλάγκτου Οὐδυσσεύς. . .

Οἱ νεαροὶ συνδαιτημόνες ἐκρίναν καλὸν νὰ διακόψουν τὸν κ. Πάτερσων εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο μὲ θορυβωδέστατας ἐπευφημίας, εἰδεμὴ ἦτο ἱκανὸς ν' ἀραδίσει ὅλας τὰς παρομοιώσεις τῆς ἀρχαίας ποιήσεως διὰ τὴν ἀξιωμακρίστητον ἐκείνην ἡμέραν.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΜΟΥ (ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ)

(Εἰσέρχεται μὲ ἀποφασιστικὸν βῆμα, κάμνει μίαν ὑπόκλησιν πρὸς τὸ κοινόν καὶ ἀρχίζει:)

Μ' ἔστειλαν ἐδῶ, γὰρ νὰ σὰς 'πῶ εἰς τὴν πρᾶγμα, μὰ ἕνα πράγμα... παραπολὺ σπουδαῖο καὶ σέβας! Φαντασθῆτε! . . . μ' ἔστειλε νὰ σας το 'πῶ ὁ μπαμπᾶς — καὶ ὁ μπαμπᾶς δὲν χαρίζει κάτθανα! Ἔτσι λέγει ἡ μαμμά, μὰ (γιατὶ) μου φαίνεται πῶς ἔχει λάθος ἡ μαμμά. . . Νά! χθὲς ἀκόμα, που 'πήγαμε στὸ ζαχαροπλαστεῖο μὲ τὸν μπαμπᾶ γιὰ νὰ παραγγείλῃ τὴν τούρτα, ἐπῆρε δύο κάτθανα ζαχαρωμένα καὶ μού τα ἔδωκε.

— Μοῦ τα χαρίζεις, μπαμπᾶ; — τοῦ εἶπα.

— Ἐννοεῖται! — λέγει, — σοῦ τα χαρίζω, νὰ τα φᾶς!

Βλέπω λοιπὸν ὅτι, καμμιά φορά, χαρίζει κάτθανα καὶ ὁ μπαμπᾶς. Αὐτὴ τὴν φορά ὅμως... σήμερον δηλαδὴ... μ' ἔστειλε ἐδῶ γὰρ νὰ με τιμωρήσῃ. . . Παναγία μου, τί φόβος! Ἀκόμα μου τρέμουν τὰ πόδια. . . Δὲν ξέρω πῶς, — ἐθύμωσα σήμερον μὲ τὸν Νίκο, τὸ ἀδελφάκι μου, καὶ τοῦ δίνω μιὰ σπρωξιά, καὶ χτυπᾷ τὸ κεφάλι τοῦ στήν κώχη τοῦ τραπέζιου. Βάζει τὰς φωνάς· τρέχουν ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά. Μαθαίνει ὁ μπαμπᾶς τὰ τρέχοντα, καὶ μου λέγει: (Με χορδὴν γωνῆν καὶ μιαν-μῖαν τὰς λέξεις:)

— Ἀπόψε, πρὶν παραστήσουν τὰ ἀδέλφια σου τὴν κωμωδίαν γιὰ τὴν ἐορτὴ τῆς μαμμᾶς σου, ἐμπρός σ' ὅλους

τοὺς συγγενεῖς μας, φίλους καὶ καλεσμένους, θὰ βγῇς στὴ σκηνὴ νὰ 'πῇς ὅλα σου τὰ ἐλαττώματα... καὶ ἂν δὲν το κάμῃς, θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς μόνῃ σου στὰ σκοτεινὰ, χωρὶς νὰ φᾶς φρούτα καὶ γλυκίσματα!

(Με τὴν φωνικὴν τῆς γωνῆς.)

Καὶ τώρα... νὰ μὲ ἴλθῃ νὰ σας τα 'πῶ. . . (Διστάζει.) Μὰ... Ὡς ἐπὶ τέλους ἦσαστε καὶ σεῖς μικροὶ μιὰ φορά, καὶ θὰ εἴχατε βέβαια καὶ σεῖς τὰ ἴδια ἐλαττώματα. Καὶ ἐπειτα... βάξω στοίχημα πῶς τὰ δικά μου δὲν εἶνε οὔτε δέκα. Ἀκούστε τα, καὶ μετράτε! Εἶμαι λιγὰκι λαίμαργη, λέγω κανένα ψέμμα, μὰ γιὰ ἀστῆα. . . καταλαβαίνετε! . . . Θυμῶνω συχνὰ μὲ τὸν Νίκο καί, στὸ μάλλωμα ἐπάνω τοῦ δίνω καμμὶ καττακεφλιά... μὰ ὅχι μὲ κακία, ξέρετε! Ἄ! μὲ! τὸν κυτῶ γιὰ νὰ συνηθίσῃ... νὰ γίνῃ δυνατός... πλὴν καρί! . . . Λοιπὸν, που λέτε, εἶμαι λίγο πεισματάρης, καὶ ἀνησυχῶ καμμιά φορά τὴ μαγείριστά μας, γιὰτὶ τρέχω-τρέχω, σὺν ἀστραπή, καὶ τῆς ἀρπάζω κανένα κομματι κανέλλα ἢ ἄχρη: μὲ βανίλλια, πού ἐτοιμάζει νὰ βάλῃ στὸ ριζόγαλο ἢ τοὺς σβίγγους... Ἀχ! πῶς μ' ἀρέσουν αὐτοὶ οἱ σβίγγοι! (Διακόπτεται.) Εἶδατε πού σας ἔλεγα πῶς εἶμαι λαίμαργη; Σὰς εἶπα τὴν ἀλήθειαν! . . . Καὶ ἐπειτα κάνω τὴ γρηῃ μου τὴ δασκάλα καὶ φωνάζει σάν... σάν... δασκάλα! — γιὰτὶ τῆς τραβῶ συχνὰ-συχὰ τὴ σκούφια καί... νὰ σας το 'πῶ στὸ αὐτί... μαζὶ μὲ τὴ σκούφια πέφτει καὶ ἡ περρούκα τῆς! (Παύσει.) Τὴν καίμεν! . . . ἂν ἤξευρε πῶς σας το ἐφάνερωσα αὐτὸ τὸ μυστικόν τῆς! . . . Νά, τὸ βλέπετε; ἄλλο ἐλαττωμα καὶ αὐτὸ — νὰ κάθωμαι καὶ νὰ φλυαρῶ, νὰ γλωσσέω σάν γλωσσού... Ἀπὸ τώρα ὅμως καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, σὰς δίνω τὸ λόγο μου, θὰ γίνω καλὸ κορίτσι. Κανένα, μὰ κανένα ἐλαττωμα δὲν θὰ ἔχω!

Τί χαρὰ! ἐτελείωσα... τὰ εἶπα ὅλα. Τί ποινὴ θὰ μου βάλετε; . . . (Περιμένει ὀλίγον.) Δὲν μιλάτε; Γελάτε, βλέπω... Ἄ! μὰ αὐτὸ θὰ πῇ πῶς δὲν εἶσθε θυμωμένοι μαζὶ μου θὰ πῇ πῶς ὁ μπαμπᾶς δὲν θὰ μὲ ἀγαπᾷ καττάξῃ, νὰ με πιάσῃ τρομάρα... θὰ πῇ πῶς εἶμαι συγχαρημένη... Τί καλὰ! πάγω νὰ φιλήσω τὸ χεῖρ τοῦ, καὶ ὑστερα... τρέχω ἀμέσως στὴν κουζίνα ν' ἀρπάζω ἕνα κομματάκι ἀπὸ ἐκείνη τὴν τούρτα, που κάθεται καὶ καμαρώνει ἐπὶ τὸν τραπέζι, καὶ ἂν μ' ἐρωτήσουν ποῖός το πῆρε, θὰ 'πῶ «ἡ γάτα», καὶ ἂν με 'δῇ ὁ Νίκος καὶ το πῇ τοῦ μπαμπᾶ, τοῦ δίνω ἀπόψε καὶ ὅλας ἐναν μπάτσο γιὰ νὰ τὸν μάθω ἐγὼ νὰ κάνῃ τὸν καταδότη, καὶ ἂν ἡ δασκάλα μας μὲ μαλλώσῃ γι' αὐτό, τῆς τραβῶ τὴ σκούφια καὶ τὴν περρούκα... (Διακόπτεται.) Ὡς ἐπὶ ἀνότητι που εἶμαι! τ' ἀκούσατε τί εἶπα; . . . Ἔτσι

θὰ διορθωθῶν τὰ ἐλαττώματά μου; Καλὰ τὸ λέγει ἡ μαμμά, πῶς εἶμαι ἐλαφρόμυαλη σὺν πεταλουδίτῃ... ἄλλο ἐλαττωμα καὶ αὐτό... μὰ τὸ συγγενεῖ μου... Εἶμαι μονάχα ὀκτὼ ἐτῶν!

Καὶ τώρα, σὰς χαίρετώ, κυρίες καὶ κύριοι! Μὴ μου κακιώσετε, σὰς παρακαλῶ, ἀλλὰ, ἂν με λυπᾷσθε λιγὰκι γιὰ τὰ ἐλαττώματά μου, σὰς παρακαλῶ νὰ με... νὰ με χειροκροτήσετε!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΕΥΝΟΣ

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΤΟΝ ΚΟΥΡΚΟ ΤΟΥ!

Μίαν φορὰν ὁ Οὐάλτερ Σκῶτ, ὁ διάσημος Σκῶτος συγγραφεὺς καὶ ποιητῆς, ἔκαμνε τὸν περίπατόν του εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ ἕνα φίλον του, καὶ τὸ θέμα τῆς ἐμιλίας των ἦτο ἂν ὑπῆρχον πράγματι εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωποι τελειῶς εὐτυχεῖς.

Ὁ Σκῶτ ὑπεστήριξεν ὅτι ἡ τελεία εὐτυχία εἶνε ἀνύπαρκτος, καὶ ὅτι κάθε ἄνθρωπος εἶνε ἀναγκασμένος νὰ «σηκῶνῃ» τὸν σταυρὸν του· ὁ φίλος τοῦ, ἀπ' ἐναντίας, ἐπίστευεν ὅτι ὑπάρχει καὶ ἐπὶ γῆς τελεία εὐτυχία.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπέρασεν ἀπὸ κοντὰ των ἕνας χωρικός γνωστὸς διὰ τὴν ἡλιθιότητά του.

— Κύτταξε αὐτὸν τὸν τρελλόν, εἶπεν ὁ φίλος. Εἶνε ἡ ἀληθινὴ ζωγραφία τῆς εὐτυχίας! Ἐρώτησέ τον, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ συμφωνήσῃς μαζὶ μου.

— Ἐ! Τζαίμυ! ἐφώναξεν ὁ Σκῶτ πρὸς τὸν ἡλίθιον. Πῶς τὰ καλοπερνᾷς;

— Περὶφημα, γέρο μου, περίφημα!

— Τρεῖς καλὰ; πέντε καλὰ; κοιμάσαι καλὰ, Τζαίμυ;

— Ναι, ναι, ναι!

— Σὲ πειράζει κανένας;

— Ὁχι, ὄχι!

— Ὡςτε βλοῖ οἱ ἄνθρωποι εἶνε κα-

λοὶ γιὰ σένα;

— Ναι, ναι, ναι!

— Καὶ δὲν σου λείπει τίποτε;

— Ὁχι, ὄχι!

— Τὰ βλέπεις; εἶπεν ὁ φίλος τοῦ Σκῶτ. Νά, ἄνθρωπος ἐντελὲς εὐτυχής.

— Περὶμνε λιγὰκι, — εἶπεν ὁ Σκῶτ.

καὶ στραφεὶς πάλιν πρὸς τὸν ἡλίθιον, τοῦ εἶπε: — Γιατί ὅλο γυρίζεις καὶ κυττάζεις πίσω σου;

— Γιατὶ κυττάζω; . . . Κυττάζω μὴν τύχη καὶ ἔρχεται ὁ κακὸς ὁ κούρ-

κος, πού με κυνηγᾷ νὰ με δαγκάσῃ! . . . Ἀχ! αὐτὸς ὁ κούρκος! Αἰωνίως μὲ κυνηγᾷ!

— Τὴ βλέπεις; εἶπε τότε καὶ ὁ Σκῶτ. Ὡς καὶ αὐτὸς ὁ μικρὸς ἄνθρωπος ἔχει τὸν κακὸν του, — τὸν κούρκο πού τον κυνηγᾷ. . . Ὅλοι μας, φίλε μου, τὸ ἴδιο εἴμεθα· ὁ καθένας ἔχει τὸν κούρ-

κό του!

— Ὡς καὶ αὐτὸς ὁ μικρὸς ἄνθρωπος ἔχει τὸν κακὸν του, — τὸν κούρκο πού τον κυνηγᾷ. . . Ὅλοι μας, φίλε μου, τὸ ἴδιο εἴμεθα· ὁ καθένας ἔχει τὸν κούρ-

κό του!

— Ὡς καὶ αὐτὸς ὁ μικρὸς ἄνθρωπος ἔχει τὸν κακὸν του, — τὸν κούρκο πού τον κυνηγᾷ. . . Ὅλοι μας, φίλε μου, τὸ ἴδιο εἴμεθα· ὁ καθένας ἔχει τὸν κούρ-

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

— "Α! δέξα σοι ο Θεός! νό που έπαυσε η μπόρα! είπε μια φωνίτσα, μια φωνή περιστέριου.

Ανοίγει ο Σπουργιτάκης μας τα μάτια του και βλέπει κοντά του ένα ωραίο περιστέρι, με πτερὰ πολυχρώμα εις τὸν λαιμόν, ποῦ ἦτο κρυμμένο στὸ βαθύλωμα ἑνὸς παρθύρου, κοντὰ σὴν ταρατσα... Ὁ οὐρανὸς εἶχε καθαρίσῃ. Αἱ σταλινγματιεῖς τοῦ νεροῦ ἔρρε- μούσαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ στὰς ἄκρες τῶν κεραμιδιῶν, σὰν μαργαριτὰς κρό- σις... Βρεγμένος, κουρασμένος, σα- στισμένος ὁ Σπουργιτάκης μας, ἐδοκί- μασε νὰ τινάξῃ τὰ φτερογὰνιά του. Τὸ περιστέρι τὸν ἐκύτταξ σὰν νὰ ἐ- περίμενε ἀπάντησιν σὴν ἰδέα που εἶπε. Διότι ξέρετε, ἅμα ξεχάσουν δυὸ ἄνθρω- ποι τὰς ὁμπρὲλλες τῶν στὰ σπίτια τῶν καὶ σταθοῦν κάτω ἀπὸ κανένα μπαλκόνι, εὖχονται πιάσουν κουδέντα, καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζονται ἀπὸ πρὶν λέγει καὶ ὁ ἕνας γιὰ τὴ βροχὴ, καὶ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

— Σημαίνει ὅτι ὁ Οὐρανὸς ἐφιλιώ- θηκε καὶ μετὰ τὴν Γῆν, καί... ὅτι μπορεῖς νὰ ἐπιστρέψῃς στὸ σπιτάκι σου.

— Στὸ σπιτάκι μου!... εἶπε ὁ Σπουργιτάκης, καὶ ἐπνίγηκε ἡ φωνὴ του στὸ κλάμμα.

— Ἐννοεῖται! ὑποθέτω ὅτι κάπου θὰ ἔχῃς κανένα κλαδί, καμμιά φωλι- τσα, καμμιά γωνίτσα.

— Τίποτε! τίποτε δὲν ἔχω πιά!..

— Ὡ! κἀλλιο νὰ με σκότωνε τὸ ἀστρο- πελεῖκι!

•Τὸ οὐράνιον τόξον.

Καὶ τότε πλέον ἐκάθησε καὶ διηγῆ- θη ἔλο τὸ μυθιστορηματάκι τῆς ζωίτσας του τὴν καλοπέρασι καὶ τὴν ἀγάπη που εἶχε κοντὰ σὴν κυρία Ἀννα, ὅ- στερα τὴν ἀνύστη ζήλεια του, τὸν θυμὸ του, τὴν φευγάλα του, τὴν τρο- μάχη που ἐπῆρε, καὶ πῶς ἐμετανόησε.

(Ἐπετα συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

— "Ὡ! τὸ βλέπεις καὶ μόνη σου. Δέ- σποινα! Ἐσὺ ἔχεις τὸν Μάριον, ποῦ εἶ- νε τόσο καλὸς ἀδελφός... σωτὴς ἄνδρας! Ἐχεις καὶ τὸν Πέτρο καὶ τὴν Ἀγνή, αὐτὰ τὰ δυὸ δίδυμα ποῦ με θαρροῦν ἐχ- θράν των, ἔχεις καὶ τὸν Βρασιδά, καὶ τὴ μικρούλα σας τὴ Λιλίκα, καὶ παρα- πάνω ἀπ' ὅλα ἔχεις τὴν μητέρα σου, τὴν καλὴ σου τὴ μητέρα! Ναι, εἶνε κα- λὴ ἡ μητέρα σου... ὦ! πῶς θὰ τὴν ἀ- γαποῦσα, ἂν ἦταν δική μου! Δὲν εἶνε ὅμως... Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε μητέρα... οὔτε κανέναν ἄλλον νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶ!... Κιτὰ τὸ ἔλεγε ἡ κα- λὴ σου μητερούλα... τί σημαίνει ἂν εἶ- μαι πλουσία, ἂν ἔχω χρήματα;... Ἐγὼ ἤθελα νὰ μ' ἀγαποῦν... καὶ μονάχα ὁ σκύλος μ' ἀγαπᾷ... Δὲν εἶν' ἔτσι, Ἀ- φοβε; Νά... γλύψε μου τὸ χέρι, καλὸ μου σκυλάκι!

Τὴν ἐκύτταξα, καὶ μου ἤρχετο νὰ κλάψω ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Ἀ! μὰ τὴ νοσητευτικὴ ἐκείνη τὴν στιγμὴν ἡ ἐ- ξαδέλφη μου!... Καὶ ὁ Ἀφοβὸς ἐπλησία- σε, ἔβγαλε τὴ γλῶσσά του καὶ τῆς ἔ- γλυψε τὸ ἄσπρο καὶ μαλακὸ χεράκι.

— Τὸ βλέπεις, Δέσποινα; Ἀμα με

εἶδε καὶ ἀμέσως μ' ἀγάπησε αὐτός. Γι' αὐτὸ τὸν θέλω, νὰ τὸν κρατήσω... Νὰ πῆς, σὲ παρακαλῶ στὰ δίδυμα νὰ μοῦ τὸν ἀφίσουν, καὶ τοὺς δίνω ὅ,τι θέλουν... μὰ, ὅ,τι θέλουν!

— Εἶνε περιττόν, Φρόσω μου, τῆς ἀπήντησα. Ἡ μητέρα το ἀπεφάσισε κι' ὅλας νὰ τὸν κρατήσῃς, ἀφοῦ τόσον τὸν ἀγαπᾷς... Εἶνε ἐντελὼς δικός σου ἀπὸ σήμερα.

— Ἀλήθεια; ἀλήθεια;...

— Βεβαίωτατα! Ἀν καί, πρέπει νὰ ξεύρῃς, ὁ σκύλος αὐτὸς ἦτον ἀποκλει- στικὸς καὶ τῶν δύο δίδυμων. Τούς τὸν εἶχε δώσῃ ὁ πατέρας μας τόσο-δὰ μικρὸ κουταβάκι, ὅταν τοῦ τὸν ἐχάρισαν... Καὶ αὐτὰ τὸν ἐμεγάλωσαν... μαζί των ἐμεγάλωτε, καὶ θὰ λυπηθοῦν πολὺ που θὰ τὸν χάσουν.

Καὶ διὰ νὰναλλάξω θέμα ἐμιλίας, διότι τὴν εἶδα πάλιν νὰ σκυθρωπάξῃ, εἶπα:

— Θέλεις νὰ ὀδῇς τὸν πατέρα μας, Φρόσω;... Νά, ἡ εἰκόνα του... εἶνε ἐ- κείνος ὁ ἀξιωματικὸς μετὰ τὴ στολή...

Ἡ Φρόσω ἔστρεψε καὶ τὸν ἐκύτταξε, καὶ εἶπε:

— Ἀ! μοιάζει πολὺ μετὰ τὸν πατέρα μου, ἀλλὰ φαίνεται πολὺ πιδὲ μέγας... Πῶς γίνεται αὐτό;

— Διότι τὴν εἰκόνα του τὴν ἔκαμε πρόπερσι εἰς τὰς Ἀθήνας ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς μας ζωγράφους, ἐνῶ ἡ εἰ- κόνα τοῦ πατέρα σου εἶνε πολὺ παλαιά... Εἶνε, μοῦ φαίνεται, ζωγραφισμένη πολὺ πρὶν γεννηθῆς ἐσὺ...

Ἐνῶ ἔλεγα αὐτά, ἔρριψα ἐν βλέμμα πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ θεοῦ Ἀνδρέα. Ἡ- το κρεμασμένη εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἀλ- λά κάπως μετατοπισμένη, — σὰν νὰ ἐδοκίμασε κάποιος νὰ τὴν ξεκρεμάσῃ καὶ δὲν τὸ κατώρθωσε. Τὸ τραπέζι ἦτο συρμένο ἀκριεῶς ὑπὸ τὴν εἰκόνα, καὶ αὐτὸ με ἔκαμε νὰ ἐννοήσω τί εἶχε συμ- βῇ... Ἀλλὰ καὶ ἡ Φρόσω ἀπὸ τὴν διεύ- θυνσιν τοῦ βλέμματός μου ἐνόησε τί ἀντελήφθη, καὶ ἔσπευσε νὰ μου εἰπῇ:

— Ναι... ἐγὼ ἠθέλησα νὰ τὴν ξεκρε- μάσω, ἀλλὰ εἶνε πολὺ βαρειά, καὶ δὲν ἔμπορεσα.

— Νὰ φωνάξω τὸν ὑπηρέτην νὰρθῇ μετὰ τὴ σκάλα, νὰ τὴν ξεκρεμάσῃ;... Μήπως θέλεις νὰ τὴν πάρῃς στὸ δω- μάτιόν σου;

— Ὅχι, ὄχι! μοῦ ἀπήντησεν ἡ Φρό- σω με κάποιον δισταγμὸν εἰς τὴν φωνὴν τῆς. Ἀφίσε, ἄλλη μέρα... Ἰσως... Ἰσως εἶνε καλλίτερα νὰ μείνῃ ἐδῶ...

Ἡ ἐξαδέλφη μου, κατὰ τὰ φαινόμε- να, οὔτε αὐτὴ ἤξευρε τί ἤθελε. Ἐχ- μογέλασα, καὶ τὴν ἐγαδέψα ἑλαφρὰ εἰς τὸν ὄμον. Ἐσηκώθη ἐκείνη ἀμέσως, καὶ με ἀρπαξε σὴν ἀγκαλιά τῆς, καὶ μ' ἐφιλήσε.

— Ἀχ! Δέσποινα, τί καλὴ που εἶ-

σαι καὶ σύ... Γιὰτὶ δὲν θέλεις νὰ καθῇ- σαι ἐδῶ μαζί μου, νὰ με ἀγαπᾷς καὶ νὰ σε ἀγαπῶ, νὰ με βοηθήσῃς νὰ γίνω κ' ἐγὼ καλὸ κορίτσι...

— Ὡ! μὴ λὲς αὐτὰ τὰ πράγματα, Φρόσω μου, τῆς ἀπήντησα. Τὰ εἶπες καὶ τῆς Ἀγνῆς, καὶ εἶδες τί σου ἀπῆν- τησε... Ὡ! πᾶγω κ' ἐγὼ, ὅπου πάγῃ ἡ μητέρα.

— Ἀλήθεια... ἔτσι εἶνε. Ἀλλὰ τί ὥραϊα που θὰ περνοῦσαμε ἐδῶ, ἂν ἔμε- νες!... Ἀ! ὅσο συλλογίζομαι πῶς θὰ- χω στὸ κεφάλι μου ἐκείνη τὴ Βλάχα, τὴ θεῖα Βαρβάρα, — ποῦ δὲν ἀγαπᾷ ἐ- μένα, παρὰ τὰ χρήματά μου! Δὲν ἦταν καλλίτερα νὰ ἔμενε ἐδῶ ἡ μητέρα σου, καὶ σύ;... Ἰσως ἡ μητέρα σου δὲν θε- λῇ, ἐσὺ ὅμως... σκέψου το, σὲ παρα- καλῶ.

— Ὡστε νὰ τὸ σκεφθῶ δὲν μου ἐπι- τρέπειται... Πῶς θέλεις ν' ἀρίτω τὴν μητέρα μου, ἀφοῦ χθὲς ἀκόμα μοῦ ἔλε- γε ὅτι ἐγὼ θὰ εἴμαι ἡ σύντροφος καὶ βο- ηθὸς τῆς, διὰ νὰ τα βγάλῃ περὰ μετὰ τὰ οἰκογενειακὰ βάρη;...

Δὲν ἀπήντησεν ἡ ἐξαδέλφη μου. Ἐ- κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ ἔμεινε σκεπτικὴ.

— Ἐλα τώρα, τῆς εἶπα, μὴν πολυ- συλλογίζεσαι γιὰ μᾶς! Πᾶμε κάτω στὸν κῆπο, νὰ κάμωμε ἕναν περίπατο μαζί, σὰν καλὲς φίλες, σὰν ἀγαπημένες ἐξα- δέλφες, πρὶν φύγωμε...

Ἐβόλα τὸ χέρι μου γύρω σὴν μέ- σην τῆς, καὶ ἔτσι ἀγκαλιζομένης, ἐκα- τεβήκαμεν εἰς τὸν κῆπον. Ὁ Ἀφοβὸς ἤρχετο κατόπιν μας, κ' ἐμεῖς ἐκάμαμεν τὰς συμφωνίας μας διὰ τὰς μελλούσας σχέσεις μας. Τῆς ὑπεσχέθην νὰ τῆς γράψω, μόλις ἐφθάνωμεν εἰς τὴν Σύρον καὶ ὅτι θὰ εἶχαμεν κατόπιν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν. Τῆς ἔλεγα ὅτι αὐτὸ θὰ ἀνεπλήρουνε κάπως τὴν ἀπομάκρυνσίν μου, ἀφοῦ θὰ ἐγίνετο ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν σκέψεων καὶ τῶν ἰδεῶν μας μετὰ τὰ γράμ- ματά μας.

— Τί ὥραϊα ποῦ τα λὲς! εἶπεν ἡ Φρό- σω. Ἀλλὰ... εἶνε ἀποφασισμένον, ὅρι- στικῶς ἀποφασισμένον ὅτι θὰ φύγετε;

— Καὶ τὸ ἐρωτᾷς ἀκόμα, Φρόσω;... Θέλεις νὰ ἔλθῃ ἡ θεῖα σου ἡ Βαρβάρα, νὰ μας διώξῃ μετὰ τοὺς δικαστικούς κλη- τήρας;

— Κι' ἂν ἔλθῃ, δὲν θὰ τὴν ἀφίσω ἐγὼ νὰ σας περᾶξῃ! ἐφώνασεν ἡ Φρόσω.

— Καὶ νὰ θέλῃς, δὲν ἔχει καμμίαν δύναμιν ἡ θέλησίς σου, Φρόσω μου, πρὶν γίνῃς εἰκοσιεὶς ἐτῶν... Νά, ἐρώτησε καὶ τὸν Μάριον νὰ σου πῇ, ποῦ τα ἔξ- ρει καλλίτερη...

— Ἀλήθεια, αὐτὸ μοῦ ἔλεγε κ' ἡ θεῖα Βαρβάρα, ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν ἐ- ξουσίαν νὰ κάμωμ τοῦ κεφαλιού μου, πα- ρὰ ὅταν ἔλθω εἰς νόμιμον ἡλικίαν... Καλημέρα, Μάριε!

Τὸν συναντήσαμεν κοντὰ εἰς τὰ πέ- τρινα κάγκελλα, τὰ ὁποῖα χωρίζουν τὸ προαύλιον τοῦ πύργου, ἀπὸ τὸν κρη- μὸν τῆς δυτικῆς πλευρᾶς του. Ὁ Μά- ριος ἀπήντησεν εἰς τὴν καλημέραν τῆς ἐξαδέλφης του, καὶ ἐπλησίασεν. Ἡ Φρό- σω δὲν ἤργησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ θέ- μα τῆς ἐμιλίας τῆς, ἀλλὰ πόση ἦτο ἡ ἐκπληξίς τῆς, ὅταν ἤκουσε τὸν Μά- ριον νὰ λέγῃ ὅτι μία ἡμέρα ἔμενεν ἀ- κόμα, καὶ ὅτι τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπρό- κειτο νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸν πύργον!

— Μὰ... δὲν εἶνε δυνατόν! Τόσο γρήγορα! τόσο γρήγορα! ἐφώνασε. Κ' ἐγὼ που ἐλογόριαζα ὅτι εἶχα καιρὸν νὰ τα καταφέρω νὰ μείνῃ μαζί μου ἡ Δέσποινα τοῦλάχιστον, ἀφοῦ δὲν μπορεῖτε νὰ μεί- νετε ὅλοι σας!...

— Καὶ ὅμως ἐσὺ, ὅταν πρωτοῦλθες, καὶ ἔως χθὲς ἀκόμα, δὲν εἶχες μάτια νὰ μας ὀδῇς... εἶπεν ὁ Μά- ριος, με ἀρκετὴν δό- σιν εἰρωνείας εἰς τὴν φωνὴν του.

— Ἀ! μὴν εἶσαι κακὸς, κύριε Μάριε! ἀπήντησεν ἡ Φρόσω. Ὅταν ἦλθα εἶχα ἀ- κόμα παραγεμισμένο τὸ κεφάλι μετὰ τὰ ἀ- νόητα λόγια ποῦ μοῦ ἔλεγε ἡ θεῖα Βαρ- βάρα ἀπὸ τότε ὅμως ἐσκέφθηκα καὶ εἶδα μόνη μου ποῖ εἶνε τὸ καλὸ, καὶ τί ἀξί- ζετε ὅλοι σας, καὶ τί ἰδίως ἐσὺ, Δέσποινα!

Καὶ στρεφόμενη ἀποτόμως πρὸς ἐμέ, με ἀρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Δέσποινα, εἶπε σὴν ἀρχὴ μου γά- νηκε πῶς ἤθελα τὴν Ἀγνή γιὰ ἀδελφάκι μου! ὕστερὰ ἀλλάξα ἰδέαν καὶ ἤθελα τὸν Μάριον! τώρα ὅμως, βλέπω ὅτι θέλω ἐσένα, ἐσένα ποῦ εἶσαι τόσο καλὴ καὶ γνωστικὴ, καὶ δὲν μοῦ εἶπες ποτὲ κανένα πειρακτικὸ λόγον, οὔτε θέ- λεις τάχα νὰ μου δίνῃς συμβουλές... Ὅταν ἐμιλῇς ἐσὺ, ἐγὼ σε καταλαβαί- νω. Θέλεις λοιπὸν νὰ μείνῃς μαζί μου, γιὰ πάντα, γιὰ πάντα! Θέλεις νὰ γί- νῃς ἀδελφὴ μου;... καὶ — σὰν τὸ ξα- ναλέγω — νὰ με βοηθήσῃς νὰ γίνω κ' ἐγὼ καλὸ κορίτσι σὰν κ' ἐσένα;

Δὲν ἐκρατήθη πλὴν. Τὰ μάτια μου ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα.

— Ἀχ! Φρόσω μου, τῆς ἀπήντησα. Κ' ἐγὼ σε καταλαβαίνω, σε καταλαβαί- νω μάλιστα μόλις ἰδῶ τὰ μάτια σου... Ἀλλὰ μὴν ἐπιμένῃς! Ἀν ἦτο δυνατόν αὐτὸ που ζητεῖς, θὰ σου ἔλεγα καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχή...

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἰσθε ὅλοι σας παρκαπολὺ ἐγωῖσταί, διέκοψεν ἡ Φρόσω. Θέλετε νὰ εἴμαι καλὴ, καὶ ὅμως δὲν ἐννοεῖτε νὰ κουνήσετε καθέλου τὸ δα- κτυλάκι σας νὰ με βοηθήσετε. Ἀν ἐμέ- νατε ἐδῶ, ἐσὺ καὶ ὁ Μάριος, λόγου χά- ριν, τίποτε δὲν θ' ἄλλαξε οὔτε στο- κτῆμα οὔτε στὸν πύργον...

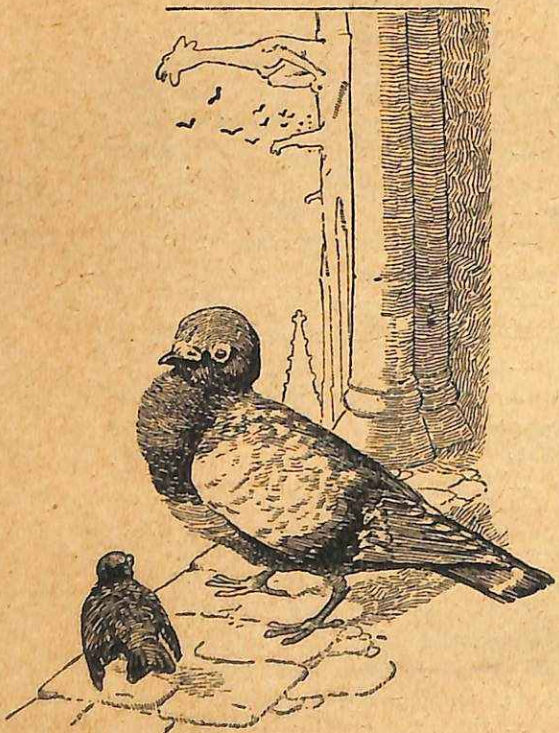

•Θέλεις νὰ γίνῃς ἀδελφὴ μου;... (Σελ. 293, στήλ. 6')

— Καὶ τί ἔχομε ἐμεῖς νὰ πάρωμε καὶ νὰ δώσωμε μετὰ τὸν πύργον καὶ μετὰ τὸ κτῆμα εἰς τὸ ἔξῃς; — εἶπεν ὁ Μάριος στενοχωρημένος. Αὐτὰ εἶνε τρέλλες γιὰ μικρὰ κορίτσια... Χαίρετε, κυρίες μου! Καὶ ἀπεμακρύνθη, χωρὶς ἄλλας δια- τυπώσεις.

— Δὲν με καταλαβαίνει αὐτός! δὲν με καταλαβαίνει! ἐψιθύρισεν ἡ Φρόσω, ὅταν πάλιν ἐμείναμεν μόνες.

— Ὡ! σε καταλαβαίνει πολὺ καλά, τῆς ἀπήντησα ἐγὼ, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ συζητῇ ἀδίκως διὰ πράγματα τὰ ὁποῖα εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνουν...

•Τὸ περιστέρι τὸν ἐκύτταξε.

— Ἔτσι... νομίζετε; ἐτραυλίσε ὁ κηκόμοιρος ὁ Σπουργιτάκης.

— Μὰ... βέβαια! Κῦτταξε τί ὡ- ραῖο ποῦ εἶνε τὸ οὐράνιον τόξον!

Ἡ φαρδεῖα-φαρδεῖα μεταξωτὴ κορ- δεῖλλα μετὰ τὰ ἐπτά λαμπρότατα χρώμα- τα εἶχε ξετυλιχθῇ ἐπάνω στὸν οὐρανὸ.

— Τί ὡραῖο!... Καὶ τί σημαίνει αὐτό;

διάρ, Ροδοστεφανωμένην "Ανοιξιν καὶ "Α-
τρώμητον Κυνηγόν. — ἡ Πάντα Γελαστὴ με-
τὸ "Ονειρον Θερινῆς Νυκτός, Κυνόλευκον
Σημαίαν. "Αγγελον τῆς "Αγάπης, "Ονειρο-
πόλον Ψυχὴν καὶ Φίλημα τοῦ Κύματος — ὁ
Πόρος τῆς Πέτρας μετὴν "Ἡρώδα τοῦ Ζα-
λόγγου, "Ιπποτικὴν Καρδίαν, Τιτᾶνα τῆς
Διαπλάσεως, Αἰνύλλον Παῖδον, Ἀδραν τοῦ
Ζαπτείου καὶ Μηλολόγητον — ὁ "Απελπις
Ναυτικῆς μετὴν Λάτριδα τοῦ "Ωραίου, Μερο-
δόλον Χαραυγὴν, "Αετὸν τῆς "Ερήμου, "Αε-
ροναυτοπούλαν καὶ Χρυσὴν "Ανθοδέμνην. —
τὸ Φίλημα Σκιάς μετὸν "Εφθρον τῶν "Αν-
τιυθέρων, Πικραμένην Καρδοῦλαν, Με-
νελικ καὶ Μελαγχολικὸν "Ερημίτην. — τὸ
Σπασμένο Φανάρι μετὴν Διακριθεῖσαν "Αρ-
σκειάδα καὶ Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολο-
γίου — ἡ Τρελλὴ Ψυχὴ μετὸν Γιαροῦτην,
Λόρδον Χόπ. Διαβολογιατροῦν, Κόρην τοῦ Αἰ-
θέρος καὶ Ἀδρὴ μί. — ἡ Κρεόλη μετὸ "Α-
ταβύριον Ρόδου, "Ανθος. "Ελπίδος, Κόρην τοῦ
Αἰθέρος καὶ Στάνλεϋ. — ἡ Δούκισσα τῶν Σαλ-
ών μετὸ "Αταβύριον Ρόδου, Χωλὸν Διάβολον,
Κόρην τοῦ Αἰθέρος, Εἰρήνην τῇ, "Αθηναίαν
καὶ "Αρσκειάδα Λαρίσσης. — τὸ "Ανθος "Ελ-
πίδος μετὸ Φῶς τῆς Νυκτός, Λαμπρὸν Κι-
θαρωδὸν καὶ "Αδάμαντα τοῦ Παραδείσου. —
ὁ Φῶς Διάβολος μετὴν "Αφροδίτην τοῦ Λυ-
καυγῶδς, Κρόταλον, Περιμυτικὴν Τρελλαν,
Τρελλαν τοῦ Κόσμου καὶ Μενελικ. — ὁ Λαμ-
πρὸς Κιθαρωδὸς μετὸν Βαρνομάραγον Δία,
"Ανθος "Ελπίδος, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσο-
λογίου καὶ Διακριθεῖσαν "Αρσκειάδα. — ὁ
Θετταλομάργης μετὴν Λάτριδα τῶν "Αστέρων,
Μικροῦλαν Πατρινιά, "Εσπερίαν Ἀδραν,
Πριγκίπισσαν τῆς Περούας καὶ Ποιμενίδα
τοῦ Παναχαϊκοῦ. — ὁ Κνίσταρος τῆς Θαλάσ-
σης μετὴν Ναυτοπούλαν τῆς "Ανδρῶν, "Α-
μαρτυλίδαν, "Ασπίδα τῆς "Αθηνᾶς, Δούκισ-
σαν τῶν Σαλῶνων καὶ "Ασπρην Πασχαλιάν.
— ὁ Μαῦρος "Αετὸς μετὸ "Ιλιον Μέλαιρον,
Σερεράταν τοῦ Σοῦμπερ, "Αστερόντα Οὐ-
ρανόν, Τρελλὴν Ψυχὴν καὶ "Ονειροπόλον
Ψυχὴν. — ἡ Κίτρινη Μάσκα μετὸν "Ιοδόλον
"Οφιν, Πόρον τῆς Πέτρας, Κόκκινον Κρί-
νον, Ναυοικῶν καὶ Ζαππίδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Δωρίδα Παρθένον (ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τῆς
ἐξαδέλφης σου· χιλίας εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλιά
σου· ἔγινε καλὰ ὁ μπαπᾶς;) Πύργον τῆς Πέ-
τρας (φαίνεται ὅτι ὁ θεὸς σου εἶνε πολὺ κα-
λαίσθητος καὶ νεωτεριστής· εἶπα διότι ὁ κ. Φαί-
δων δέχεται συλλυπητήρια, ὅχι διότι δὲν ἦτο
καλὸν τὸ δρᾶμά του, ἀλλὰ διότι ἀπέτυχεν εἰς
τὴν σκηρὴν· τὸ πρᾶγμα διαφέρει πολὺ.) Δικέ-
φαλον "Αετὸν ([ΕΕ] διὰ τὰς δύο ὠραίαις ἐπι-
στολάς, τὰς ὁποίας ἔχω ὑπ' ὄψει μου· σὲ συγ-
χαίρω διὰ τὰς ὠραίαις καὶ ἐκλεκτάς σου μελέ-
τας.) "Ανυπόκριτον (ναί.) Θετταλομάργην
(ἔλαβα [Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν.) Δου-
λοῦδι τῆς Καρδιᾶς (μὲ εὐχὰς ἐγκαρδίου διὰ
τὰ γενέθλιά σου· τὰ δελτάριά μου ἤρεσαν πολὺ.)
"Αντώνιον Γ. Σαραντάκην (εὐχαριστῶ· ἔ-
στειλα.) Κολυμβητὴν τοῦ Καρτεσιού ([Ε] εἰάν
εἴχες μερικὸν ἀπὸ τοὺς παλαιούς τόμους μου,
θὰ ἐπερνούσες τὸν καιρὸν σου πολὺ εὐχαρίστως
εἰς τὸ χωριό.) "Απελιν Νούτην (ὁ περὶ οὗ ἐ-
ρωτᾶς μένει εἰς τὴν "Αλεξάνδρειαν.) Μικρὰν
"Ανθοκόμον (βραβεῖον ἔστειλα· χαιρετῶ τὰς ἀ-
δελφάς.) Λευκὴν Νύκτα ([Ε] θὰ προκηρύξω
ναὶ Διαγωνισμὸν Καλλιγραφίας, καὶ τότε θὰ ἴ-
δῃς τί πρέπει νὰ γράψῃς εἰς τὴν σελίδα σου.)
Σπασμένο Φανάρι (ἐλπίζω ὅτι θὰ μου γράψῃς
καὶ περισσότερα, διὰ νὰ σε γνωρίσω καὶ ἐγὼ
καλλίτερα.) Χάραν τὸν Γονεῶν (ἔχει καλῶς.)
"Ασπίδα τῆς "Αθηνᾶς ([ΕΕ] διὰ τὰς δύο ὠραίαις
ἐπιστολάς μετὰ τὰ ποικίλα κοινωνικὰ θέματα.)
"Ελικωνιάδα Παρθένον ([Ε] ἐγέλασα πολὺ
μετὰ τὴν ἀστείαν αὐτὴν ἐκδρομὴν· σωστὸ διηγη-
ματάκι.) Μικρὰν Βιολίστριαν ([Ε] δὲν τρεῖς ἀ-

φίνεις τὰς μικρομεγάλας!). Τρελλὸ Ναυτάκι
(τὸ ξεύρω ὅτι δὲν ἔχεις «κακὴ καρδιά»· ἀλλ'
ἂν ἡ τρέλλα δὲν σε ἀρίνη νὰ μου γράψῃς συ-
χνά, τότε ἄρῃς τὴν τρέλλαν· δὲν θὰ ἦτο... τὸ
φρονιμώτερον;) "Αγγελον τῆς Νίκης ([Ε] διὰ
τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· ἡ περιγραφή τῆς θυέλλης
ζωηροτάτη.) Δικηγόρον τῆς Νεολαίας ([ΕΕ]
ἡ ἐπιστολὴ «τῆς φωνῆς» μετὰ ἐπέλεξεν, εὐρυς
στάτη· καὶ τὸ Π. Πνεῦμα ὠραιοτάτον.) Δου-
κα τῶν Σπετσῶν (ὄχι.) Λαμπρὸν Κιθαρωδόν
(καὶ οἱ δύο μαζί· δὲν ἐπιτρέπεται· ἔδωσα τὰ
γραμματόσημα εἰς τὴν Διλήν καὶ σ' εὐχαριστεῖ
πολύ.) Ν. Κατερινόπουλον (ὠραία!) Θεσσαλι-
κὸν Μενεξεδάκι (ἔστειλα.) Οὐράνιον Θόλον,
"Αστερόντα Οὐρανόν (τί εἶπεν ὁ ἀρχαῖος σο-
φός; «μελέτη τοῦ πᾶσι») "Αργυρὸν Πανσέλη-
νον (ἡ ὁποία καθημερινὸς ἀσκεῖται εἰς τὴν καλ-
λιγραφίαν, διὰ νὰ μὲ εὐχαρίστησῃ εὐγὲ τῆς)
Μενελικ ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· μὴ
λυπῆσαι, ἡ μητέρα ἐσυνέβησε νὰ συγχωρῇ τοὺς
μετανοοῦντας.) Νῆσον τῶν Σερίνων (νὰ προ-
σπαθίῃς καὶ θὰ εἰς πύξιν.) "Ανθοῦσαν Νεό-
τητα (ἀγνοεῖς τὸν Κανονισμόν ἢ ἐλησμονήσας
νὰ ἐσυνκρίσῃς; γραμματόσημον εἰς τὰ δύο τε-
τράδια πού μου ἔστειλες; ὀρεῖται 20 λεπτά.)
Μάγκαν τῶν Παρισίων (ἔστειλα.) Ταπεινὸ
Γιασεμὶ (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ.
Φαίδωνα.) Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης (ὁ ἀρι-
θμὸς εἶνε 2080, αἱ λύσεις ἐλήφθησαν ὅλαι.)
Αἰγυπτιακὴν Μοῦμιαν κτλ. κτλ.

Εἰς δσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Αὐ-
γούστου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5 "Οκτωβρίου

Ἡ λύσις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δισκὸς νὰ γράψῃς
τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλλους, ὅν ἕκαστος
περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται στὸ 1.

392. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις·
Ποτὸν τὸ δευτέρον μου
"Αντωνυμία δὲ κοινὴ
Εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ρυδαρχοῦ Βολέτιας

393. Συλλαβογράφος

"Ορκίζομαι εἰς σύνδεσμον
καὶ τῆς Ρωσίας ποταμόν,
Πῶς κάποιας χώρας κάτοικον
σοῦ φανερώσω στὸ λεπτόν.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Λέως του Καμποῦ

394. Μαγικὴ Εἰκόνα.

— Κυρὶ-Σμαραγδὴ! — Κυρὶ-Σμαραγδὴ!
Μὰ πού εἶνε ἡ οἰκονόμος!

395. Γονόγραφος

"Αν μάρτης ὅπως εἶμαι,
Ζῶν εἶμαι θηλυκόν.
"Αν τὸν τόνον κατεβάσῃς,
Γίνομαι ἰατρικόν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Παυλὶ τοῦ Ψηλοῦτη

396. Ζήτα

+++++ = "Αρχαῖος ποιητής.
* * * * * = Νύμφη
* * * * * = Ἐκ τῶν 30 Τυράντων
* * * * * = Νῆτος τοῦ Αἰγαίου
* * * * * = Λατίνος ποιητής.
* * * * * = Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ
+++++ = Νῆτος τοῦ Αἰγαίου.
Διαγωνίως θὰ σχηματισθῇ τὸνομα λαμπροῦ ἀ-
στερός.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κιπριακὸς "Αστ' ὅς

397. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Ζῶν — νῆτος = γράμμα +
Πόλις — ἀριθμητικὸν = φθόγγος +
Ρῆμα — ἀριθμὸς = πρόβεισις

"Αθροισμα ὑπολοίπων: Υἱὸς τοῦ Βορέως.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Φαληρεῖας Ἀφρας

398. Φύρδην-Μίγδην.

"Ἡ λάλεις προαιώστοι ἂν σηλῇ καὶ θὰ σηλῇ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ "Ἡρώδους τῆς Νυκτός

399. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων

σχηματίζου ἀγχιον ζῶν:
1, Σύνδεσμος. 2, Νῆτος τοῦ Αἰγαίου. 3,
"Ωρα τοῦ ἔτους, 3, "Ιχθύς. 5, Γοργών. 6,
"Αρχαῖος αὐλητής.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Λέωντος τῆς Χαλκωνείας

400. Φωνηεντολόγος.

* * * * * φρῖς — πικλὸν

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τετάνους τῆς Διαπλάσεως

401. Γρῆφος.

Τόμοι ἀνὰ γῆν ὡς κοντήν δι' ἀπλᾶ σύν, παῖ,

δι' ὧν δένει νεφρὸν ἡμῶν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ "Ομπαλου τῆς Θεμῆκης

Τέλος τοῦ 85ου Διαγωνισμοῦ.

(Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχεῖται νέος)

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν "Ασκήσεων τοῦ φύλλου 29.

302. Ὑπερίον (ὑπέρ, ἰόν.) — 303. "Ωλένη.

"Ελένη. — 304. Μάρκος· μάρκον.

305. ΚΑ Δ Α Ι Ο Π Η 306. Φίλουε μὴ

Ι Α ταχὺ κτῶ. ("Αρ-

Θ Α χίζομεν ἀπὸ τὴν ἀρ-

Γ Ε Ρ Μ Α Ν Ι Α χὴν καὶ εἰς ἐκάστην

Β Α Α Ι σερὴν πηδῶμεν πάν-

Ρ Ν τοτε ἓνα γράμμα.)

Ο Ο — 307. Διότι δὲν

Σ Σ εὐρίσκετο εἰς τὴν

Ρώμην ὥστε νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ — 308. ΦΙΛΙΑ

(Φανός, Κίμων, Δῆλος, κάλλιον. Πειραιεύς.)

— 309. Οὐαί τοῖς ἡττηθεῖσι. — 310. Ἐν

δυστυχία ὑπόμεινε (ἐν δὲς — τῇ · χί' α ὑπὸ μ'

ἐν ε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγωταὶ τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἡ Κελαϊδίστρα εὐχαριστεῖ τοὺς συνδρομητὰς

καὶ τὰς συνδρομητὰς τοὺς προτείναντας

Μ. Μυστικὰ, δηλοῦσα ὅτι ἔπαυσε ν' ἀνταλλάσ-

σῃ, ὡς ἐπίσης καὶ δελτάρια. (Δ, 112)

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι διὰ τὸν ἐν Σύρῳ

Σύλλογον "Ερμούπολις. Οἱ βουδόμενοι ἀ-

πευθυθήσαντες: κ. Κωνσταντῖνον Π. Βοκοτόπου-

λον Σύρον ("Ελλάς). (Δ, 113)

Ἀνταλλάσσομεν μεθ' ὅλων τῶν συνδρομητῶν

καὶ συνδρομητριῶν τῆς "Διαπλάσεως: Μι-

κρά Μυστικὰ ἔμμετρα καὶ μὴ, τὸ δὲ καλλίτε-

ρον θέλωμεν βραβεύσῃ δι' ἐνὸς λευκώματος Μ.

Μυστικῶν. Ἐκάστη δέχεται καὶ βραβεύει ἰδι-

αιτέρως. Ἡ προθεσμία λήγει πρὶν 31 "Οκτω-

βρίου. — Μικρὰ Βιολίστρια, "Αργυρὰ Πανσέ-

λητος. (Δ, 114)

Παῖς ἀνταλλαγῇ δελταρίων καὶ εὐχαριστῶ

τοὺς ἀποστέλλαντας. — Κωντ. Χριστόπου-

λος, Βόλος. (Δ, 115)